

stemme, at Hustruen skal have en Tilsynsværge, og at hun kun kan raade over Fællesboet med hans Samtykke. Jeg er bange for, at det i de fleste Tilfælde vil komme til at betyde det samme som, at hun faar en Formynder. En saadan havde hun jo i gamle Dage. Men man kan ikke altid sige, at det var noget betryggende for en saadan Enke, at hun havde denne Formynder. Man har desværre set adskillige grelle Tilfælde, hvor Formynderen har forvaltet Formuen saaledes, at Enken til sidst kom til at sidde paa ganske bar Bund med sine Børn. Det har ogsaa til en vis Grad været Aarsagen til, at man indenfor Kvindernes Rækker har søgt at faa dette Forhold ændret. Der er jo ogsaa sket den Forandring, at nu faar de unge Piger i Skolen lige saa godt som de unge Mænd Begreb om at forvalte Penge og selv disponere over de Midler, de maatte have i Hænde. Og det er absolut rigtigt. Har man ikke lært at forvalte Penge; vil der altid senere være Mulighed for, at man forvalter daarligt. Jeg kan dog ikke tiltræde, hvad den ærede Ordfører for de Konservative erklærede, at Kvinder altid er umulige eller dog i de fleste Tilfælde er umulige eller letsindige med Hensyn til at forvalte Penge (*Ellinger*: Det har jeg ikke sagt et Ord om). Det ærede Medlem sagde dog, at det tidt var meget daarlige Administratorer, at de i de allerfleste Tilfælde var det. Men hvis man vil se, hvorledes Enker eller fraseparerede Hustruer i Almindelighed forvalter deres Forhold, vil man finde, at de fleste af dem forstaar paa en god Maade at holde Hjemmet oppe; og hvis deres Ejendom er behæftet med Gæld, vil de Mennesker, der har Penge staaende i Ejendommen, i de allerfleste Tilfælde med Ro lade dem blive staaende, fordi de ved, at en Kvinde har en dødelig Skræk for Gæld, hun skal nok sørge for at faa Skylden forrentet.

Jeg beklager, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet svigtede Kvinderne ved ogsaa at mene, at de i de fleste Tilfælde ingen Forstand havde paa at administrere Penge. Det er ganske forkert. Kvinderne administrerer til daglig i Virkeligheden de Penge, som Manden bringer hjem, og hele den moderne Ægteskabslovgivning er jo lagt saaledes til Rette, at nu skal det være Mandens Pligt at sætte Hustruen ind i Forretningens Førelse o. s. v. Det er derfor kun en Konsekvens deraf, at hun ogsaa i Tilfælde af, at hun bliver stillet alene, kan forvalte Pengene. Og den ærede Ordfører for det radikale Parti havde jo ganske Ret, naar han sagde, at der kunde være

Tilfælde, hvor en Mand var en meget daarlig Forvalter af de Midler, der var efterladt ham, derunder ogsaa Børnenes Penge. Det er i det hele taget noget individuelt, om de paagældende har Evner i Retning af at forvalte Penge. Jeg synes, at som hele Udviklingen har været indenfor Lovgivningen paa Ægteskabsomraadet, maa man kræve, at Mand og Kvinde her stilles lige. Jeg vil derfor henstille til det kommende Udvalg at arbejde for, at Hustruen ogsaa her bliver stillet paa lige Fod med Manden. Det er ikke et Krav om Ligestilling, om hvilket man kan sige, at det ikke kan praktiseres i Livet, det er et Retfærdighedskrav, og ser man paa, hvorledes Kvinder i al Almindelighed forvalter Penge, tror jeg, man uden Frygt kan gaa med til en saadan Ordning.

Henriette Crone: Jeg er naturligvis ked af, at den ærede sidste Taler mente, jeg havde svigtet Kvindernes Sag — saaledes forstod jeg det. Jeg vil dog tilbagevise den Udtalelse, at jeg skulde have sagt, at Kvinder ikke har Forstand paa at administrere Penge. Det har jeg ikke nævnt med et eneste Ord. Det, jeg har sagt, er, at en hel Del Kvinder, fordi de ikke har haft noget med det at gøre, og fordi de har haft nok at gøre i deres Hus netop med at administrere Penge, ikke har haft Tid til ogsaa at sætte sig ind i, hvorledes man tilvebringer Penge, og hvorledes man anbringer Penge. Nu er de allerfleste Ægteskaber jo dog nogenlunde harmoniske, de to Ægtefæller lærer der som Regel hinanden nogenlunde at kende. Derfor tør man vel gaa ud fra, at naar Manden gennem Testamente bestemmer, at Hustruen efter hans Død skal have en Tilsynsværge, er det, fordi han mener, det er nødvendigt. Han kender sin Hustru, han ved, at hun ikke er inde i Forretningssager, at hun ikke er i Stand til at have det fulde Overblik over, hvorledes Boet skal forvaltes; derfor er det, han træffer denne testamentariske Bestemmelse. Dertil kommer, at hvis det skulde være saaledes, at det var en Mand, som havde været ondskabsfuld nok til at ville hævne sig efter sin Død ved at give Hustruen en saadan Tilsynsværge, ja, saa er hun alligevel ikke helt uden Beskyttelse, idet Spørgsmaalet kan indankes for Overøvrigheden, og hvis dennes Afgørelse gaar hende imod, kan hun gaa videre med Sagen til Justitsministeriet. Det er dette, der, som jeg sagde før, har gjort, at jeg i mine Overvejelser er kommet til det Resultat, at Forslaget er godt og vil kunne blive til Nytte.